

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4456/2566

นาย ล.โจทก์ นาย ข.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.ก.ดังกล่าวบัญญัติให้ยกเลิกความใน มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

บริษัท ย. เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ปลูกปาล์มน้ำมันในเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ มีโจทก์และผู้อื่นเป็นผู้ถือหุ้น กับมีจำเลยและผู้อื่นเป็นกรรมการผู้มีอำนาจทำการแทน ก่อนคดีนี้ บริษัท ย. โดยจำเลย ฟ้องบุคคลอื่นอ้างว่าบุกรุกที่ดินสวนปาล์มน้ำมันในเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติดังกล่าว ระหว่างพิจารณาคดีก่อน ศาลอุทธรณ์ภาค 8 มีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวให้บริษัท ย. มีอำนาจเก็บผลผลิตปาล์มน้ำมันในที่ดินพิพาทฝ่ายเดียวแล้วนำเงินที่ได้จากการขายหลังหักค่าใช้จ่ายพร้อมบัญชีรับ-จ่ายมาวางศาลทุกเดือน หลังจากศาลอุทธรณ์ภาค 8 คดีก่อนมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวแล้ว จำเลยได้บริหารจัดการสวนปาล์มน้ำมันโดยมอบอำนาจให้บุคคลภายนอกกรวมถึง ฉ. เข้าทำประโยชน์แทนบริษัท ย. ดังนี้ แม้บริษัท ย. จะไม่ได้ตัดเก็บผลปาล์มน้ำมันเอง แต่ก็ได้มอบอำนาจให้บุคคลอื่นทำแทน โดยบริษัท ย. ได้รับเงินเป็นค่าตอบแทน ถือได้ว่าเป็นเงินที่ได้รับจากการขายผลปาล์มน้ำมันที่จำเลยในฐานะกรรมการของบริษัท ย. ซึ่งต้องปฏิบัติตามคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวของศาลอุทธรณ์ภาค 8 คดีก่อน ต้องนำมาวางต่อศาลพร้อมบัญชีรับ-จ่าย การที่ ฉ. ตัดเก็บผลปาล์มน้ำมันในสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทที่จำเลยมอบอำนาจให้ ฉ. ตัดเก็บผลปาล์มน้ำมันได้ ฟังได้ว่า จำเลยตัดเก็บผลปาล์มน้ำมันในสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทแล้วไม่นำเงินที่ได้จากการขายผลปาล์มน้ำมันหลังหักค่าใช้จ่ายพร้อมบัญชีรับ-จ่ายไปวางต่อศาลตามคำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค 8 คดีก่อน แต่กลับนำไปใช้เป็นการส่วนตัว ทำให้บริษัท ย. ไม่มีรายได้ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บริษัทดังกล่าวซึ่งโจทก์เป็นผู้ถือหุ้น จำเลยหยุดเก็บผลปาล์มน้ำมันในสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทในวันที่ศาลมีคำสั่งออกหมายจับจำเลยฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว จำเลยจึงหยุดกระทำละเมิดในวันดังกล่าว และต้องรับผิดชอบค่าสินไหมทดแทนให้แก่บริษัท ย. ถึงวันดังกล่าวเท่านั้น การทำสวนปาล์มน้ำมันเป็นวัตถุประสงค์หลักของบริษัท ย. ดังนั้น การบริหารจัดการเกี่ยวกับการปลูกหรือการตัดต้นปาล์มน้ำมันย่อมมีผลต่อรายได้ของบริษัท จึงต้องขอความเห็นชอบจากกรรมการอื่นด้วย การที่จำเลยในฐานะกรรมการบริหารจัดการงานไปโดยลำพังในการขุดคูและตัดต้นปาล์ม 20 ต้น แล้วเกิดความเสียหายแก่บริษัท ย. จึงเป็นการละเมิดและต้องรับผิดชอบต่อบริษัท ย. จำเลยไม่ได้ให้การต่อสู้คดีไว้ในปัญหาอำนาจฟ้องว่า ต้นปาล์มน้ำมันและผลปาล์มน้ำมันในสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เป็นของป่า ไม่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ปลูก และไม่มีใครเป็นเจ้าของ จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนจำนวน 15,720,000 บาท ให้แก่บริษัท ย. พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนในอัตราเดือนละ 2,500,000 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจำเลยจะหยุดเก็บผลปาล์มน้ำมันในที่ดินพิพาท ห้ามจำเลยเก็บผลผลิตปาล์มน้ำมันในที่ดินพิพาท และ

ห้ามจำเลยเข้าเกี่ยวข้องกับสวนปาล์มน้ำมันของบริษัท ย. อีกต่อไป จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การขอให้งดฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนจำนวน 3,160,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (วันที่ 14 พฤษภาคม 2557) เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่บริษัท ย. และให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนรายได้จากการขายผลผลิตปาล์มน้ำมันในอัตราเดือนละ 510,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนถึงวันที่ 18 กันยายน 2558 แก่บริษัท ย. กับให้จำเลยชดใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนดค่าทนายความให้ 30,000 บาท คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจ วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า บริษัท ย. เป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีวัตถุประสงค์ในการทำสวนปาล์มน้ำมัน ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์โดยปลูกปาล์มน้ำมันในเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติจังหวัดกระบี่ เนื้อที่ 3,816 ไร่ และ 4,390 ไร่ มีโจทก์และบุคคลอื่นหลายคนเป็นผู้ถือหุ้น มีจำเลย นายวีระศักดิ์ และนางยี่เป็นกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน เมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2555 บริษัท ย. โดยจำเลยเป็นโจทก์ฟ้องขับไล่ นายสมปองและนายสุชาติเป็นจำเลยในคดีแพ่งหมายเลขคดีที่ 163/2555 ของศาลชั้นต้น คำฟ้องกล่าวอ้างว่า นายสมปองและนายสุชาติร่วมกันบุกรุกที่ดินสวนปาล์มน้ำมันในเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติและสิ่งปลูกสร้างของบริษัท ย. ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในเขตพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่พิพาทเนื้อที่ 1,821 ไร่ ซึ่งให้ผลผลิตปาล์มน้ำมันประมาณ 500,000 กิโลกรัมต่อปี ขายได้เงินเดือนละประมาณ 2,500,000 บาท ขอให้ขับไล่ นายสมปองกับนายสุชาติ กับให้ชดใช้ค่าเสียหายแก่บริษัท ย. เดือนละ 2,500,000 บาท ระหว่างพิจารณา บริษัท ย. โจทก์คดีดังกล่าวยื่นคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้อง โจทก์คดีดังกล่าวอุทธรณ์ วันที่ 1 พฤศจิกายน 2556 ศาลอุทธรณ์ภาค 8 มีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวให้โจทก์คดีดังกล่าวมีอำนาจเก็บผลผลิตปาล์มน้ำมันในที่ดินพิพาทฝ่ายเดียวแล้วนำเงินที่ได้จากการขายผลผลิตปาล์มน้ำมันหลังหักค่าใช้จ่ายที่จำเป็นในการเก็บผลผลิตปาล์มน้ำมันและนำผลผลิตปาล์มน้ำมันไปขายพร้อมบัญชีรับ - จ่ายมาวางศาลทุกเดือนนับแต่วันอ่านคำสั่งของศาลอุทธรณ์ภาค 8 แต่จำเลยซึ่งเป็นกรรมการบริษัท ย. ไม่ได้นำเงินที่ได้จากการขายผลปาล์มน้ำมันพร้อมบัญชีรับ - จ่าย มาวางศาล นอกจากนี้จำเลยยังโค่นต้นปาล์มน้ำมันในที่ดินพิพาทอีก 20 ต้น วันที่ 14 สิงหาคม 2557 ศาลชั้นต้นคดีดังกล่าวมีคำพิพากษายกฟ้อง โจทก์คดีดังกล่าวยื่นคำร้องขอให้วิธีการชั่วคราวมีผลบังคับต่อไป แต่ศาลชั้นต้นยกคำร้อง ต่อมาศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษากลับ ให้ขับไล่ และให้จำเลยทั้งสองในคดีดังกล่าวร่วมกันชำระค่าเสียหาย เดือนละ 510,000 บาท นับแต่วันฟ้องจนถึงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2556 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า จำเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวของศาลอุทธรณ์ภาค 8 โดยไม่นำเงินที่ได้จากการขายผลปาล์มน้ำมันในที่ดินสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทมาวางต่อศาล แต่กลับนำเงินดังกล่าวไปใช้ส่วนตัวอันเป็นการละเมิดต่อบริษัท ย. หรือไม่ เห็นว่า โจทก์มีพินัยการเอกพินัย และนายสุชาติซึ่งได้รับมอบอำนาจจากโจทก์ให้ดูแลพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทเป็นพยานเบิกความว่า หลังจากศาลอุทธรณ์ภาค 8 มีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวแล้ว เมื่อวันที่ 4 เมษายน 2557 พยานทั้งสองไปดูสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาท พบว่ามีการตัดผลปาล์มน้ำมัน พยานทั้งสองถามคนงานแล้ว ได้ความว่าผลปาล์มน้ำมันเป็นของนายฉัตรเทพ ไม่ใช่ของจำเลย เพราะจำเลยขายที่ดินสวนปาล์มน้ำมันที่อยู่ในที่พิพาทให้นายฉัตรเทพไปแล้ว พยานทั้งสองกับพวกขับรถยนต์ติดตามรถยนต์บรรทุกผลปาล์มน้ำมันที่ถูกนำไปขายให้บริษัท น. พินัยการเอกพินัยขออุทธรณ์การจ่ายเงินค่าผล

ปาล์มน้ำมันของบริษัท น. ซึ่งระบุชื่อนายฉัตรเทพเป็นผู้ขาย หลังจากศาลชั้นต้นในคดีนี้มีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว ห้ามจำเลยเข้าไปเก็บผลปาล์มน้ำมันและยุติการตัดโค่นต้นปาล์มน้ำมันในพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทไว้ชั่วคราว พยานทั้งสองเข้าไปตรวจสอบพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันอีก พบจำเลยกับพวกยังคงตัดผลปาล์มน้ำมันที่ศาลมีคำสั่งห้าม พยานทั้งสองได้เข้าไปห้ามแล้ว แต่จำเลยยังคงเก็บผลปาล์มน้ำมันในพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันที่พิพาท พันตำรวจเอกพิทักษ์จึงถ่ายภาพไว้ ส่วนจำเลยเบิกความรับว่า ภายหลังจากมีการห้ามตัดเก็บผลปาล์มน้ำมันในพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติแล้ว จำเลยได้บริหารจัดการสวนปาล์มน้ำมันของบริษัทเพื่อให้มีรายได้โดยมอบอำนาจให้บุคคลภายนอกกรมนายฉัตรเทพเข้าทำประโยชน์ในพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทแทนบริษัท ย. เพื่อไม่ต้องเสี่ยงภัยกับคนงานถูกเจ้าหน้าที่ป่าไม้จับกุม ดังนี้ แม้บริษัท ย. จะไม่ได้ตัดเก็บผลปาล์มน้ำมันเอง แต่ก็ได้มอบอำนาจให้บุคคลอื่นทำแทน โดยบริษัท ย. ได้รับเงินเป็นค่าตอบแทน สอดคล้องกับที่นายฉัตรเทพเบิกความตอบคำถามค้านนายโจทก์ว่า ที่ดินสวนปาล์มน้ำมัน 100 ไร่ พยานจ่ายค่าตอบแทน 3,000,000 บาท ที่ดินสวนปาล์มน้ำมัน 28 ไร่ พยานจ่ายค่าตอบแทน 1,120,000 บาท ที่ดินสวนปาล์มน้ำมัน 24 ไร่ พยานจ่ายค่าตอบแทน 720,000 บาท ที่ดินสวนปาล์มน้ำมัน 61 ไร่ พยานจ่ายค่าตอบแทน 2,000,000 บาท ให้แก่บริษัท ย. ดังนั้น เงินค่าตอบแทนดังกล่าวย่อมถือได้ว่าเป็นเงินที่ได้รับจากการขายผลปาล์มน้ำมันที่จำเลยในฐานะกรรมการของบริษัท ย. ซึ่งต้องปฏิบัติตามคำสั่งคุ้มครองชั่วคราวของศาลอุทธรณ์ภาค 8 จะต้องนำมาวางต่อศาลพร้อมบัญชีรับ - จ่าย และเมื่อใบเสร็จรับเงินที่นายฉัตรเทพขายผลปาล์มน้ำมันให้แก่บริษัท น. ระบุว่านายฉัตรเทพเป็นผู้ขาย จึงเป็นธรรมดาและไม่ถือเป็นพินัยกรรมที่โจทก์ไม่มีหลักฐานใบเสร็จรับเงินที่แสดงว่าจำเลยตัดผลปาล์มน้ำมันไปขายในนามส่วนตัวดังที่จำเลยฎีกา ส่วนที่จำเลยฎีกาอ้างว่าพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันที่บริษัท ย. มอบอำนาจให้นายฉัตรเทพทำประโยชน์ 100 ไร่ ไม่ได้อยู่ในพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 163/2555 ของศาลชั้นต้นและพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันที่พันตำรวจเอกพิทักษ์พบคนงานของนายฉัตรเทพก็อยู่นอกพื้นที่สวนปาล์มน้ำมันที่พิพาท 1,821 ไร่ จึงถือไม่ได้ว่าจำเลยตัดเก็บผลปาล์มน้ำมันในที่ดินสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาท นั้น นายฉัตรเทพก็เบิกความตอบคำถามค้านนายโจทก์ว่า พื้นที่สวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทเป็นพื้นที่คาบเกี่ยวกับที่ดินที่บริษัท ย. ฟ้องนายสมปองและนายสุชาติว่าบุกรุก โดยไม่ได้ปฏิเสธว่าที่ดินสวนปาล์มน้ำมัน 100 ไร่ นั้นไม่ได้อยู่ในที่ดินสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาท จึงต้องฟังว่านายฉัตรเทพตัดเก็บผลปาล์มน้ำมันในสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทที่จำเลยมอบอำนาจให้นายฉัตรเทพมีอำนาจตัดเก็บผลปาล์มน้ำมันได้ พยานหลักฐานของโจทก์จึงมีน้ำหนักฟังได้ว่าจำเลยในฐานะกรรมการของบริษัท ย. ตัดเก็บผลปาล์มน้ำมันในสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทแล้วไม่นำเงินที่ได้จากการขายผลปาล์มน้ำมันหลังหักค่าใช้จ่ายแล้วพร้อมบัญชีรับ - จ่ายไปวางต่อศาลตามคำสั่งศาลอุทธรณ์ภาค 8 แต่กลับนำไปใช้เป็นการส่วนตัวทำให้บริษัท ย. ไม่มีรายได้ ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บริษัทดังกล่าวซึ่งโจทก์เป็นผู้ถือหุ้น ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อต่อไปว่า จำเลยต้องรับผิดชอบเพียงใด เห็นว่า พันตำรวจเอกพิทักษ์และนายสุชาติ พยานโจทก์ เบิกความว่า จำเลยหยุดเก็บผลปาล์มน้ำมันในสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2557 ซึ่งเป็นวันที่ศาลมีคำสั่งออกหมายจับจำเลยฐานจงใจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว จึงต้องฟังว่าจำเลยหยุดกระทำละเมิดในวันดังกล่าว และต้องรับผิดชอบชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่บริษัท ย. เดือนละ 510,000 บาท จนถึงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2557 เท่านั้น ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อต่อไปว่า จำเลยกระทำละเมิดโดยตัดต้นปาล์มน้ำมันของบริษัท ย. หรือไม่ โดยจำเลย

ฎีกาว่า การที่จำเลยขุดและตัดต้นปาล์มน้ำมัน 20 ต้น เพื่อประโยชน์ของบริษัทและป้องกันไม่ให้คนร้ายนำรถยนต์เข้ามาขโมยผลปาล์มน้ำมันได้ จำเลยในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจย่อมมีอำนาจบริหารจัดการกิจการของบริษัท ย. โดยไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากกรรมการอื่น เห็นว่า การทำสวนปาล์มน้ำมันเป็นวัตถุประสงค์หลักของบริษัท ย. ดังนั้น การบริหารจัดการเกี่ยวกับการปลูกหรือการตัดต้นปาล์มน้ำมันย่อมมีผลต่อรายได้ของบริษัท จึงต้องขอความเห็นชอบจากกรรมการอื่นด้วย การที่จำเลยในฐานะกรรมการบริหารจัดการงานดังกล่าวไปโดยลำพังแล้วเกิดความเสียหายแก่บริษัท ย. จึงเป็นการละเมิดและต้องรับผิดชอบบริษัท ย. ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น สำหรับปัญหาที่จำเลยฎีกาว่า ต้นปาล์มน้ำมันและผลปาล์มน้ำมันในสวนปาล์มน้ำมันที่พิพาทอยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ เป็นของป่า ไม่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ปลูกและไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของ การที่จำเลยตัดต้นปาล์มน้ำมันและผลปาล์มน้ำมันดังกล่าวจึงไม่เป็นการละเมิดต่อบริษัท ย. โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง นั้น เห็นว่า จำเลยไม่ได้ให้การต่อสู้คดีในข้อนี้ไว้ ฎีกาของจำเลยในปัญหานี้จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นอีกเช่นกัน อนึ่ง หลังจากศาลอุทธรณ์ภาค 8 มีคำพิพากษาแล้ว ได้มีพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 โดยมาตรา 3 และมาตรา 4 แห่งพระราชกำหนดดังกล่าวบัญญัติให้ยกเลิกความในมาตรา 7 และมาตรา 224 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และให้ใช้ความใหม่แทน เป็นผลให้ดอกเบี้ยยัดปรับเปลี่ยนจากอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยยัดปรับในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ ปัญหาการคิดดอกเบี้ยที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้เองตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทน 3,160,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 14 พฤษภาคม 2557) จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่บริษัท ย. แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอของโจทก์ และให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนอัตราเดือนละ 510,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนถึงวันที่ 27 พฤศจิกายน 2557 ให้แก่บริษัท ย. นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

วรพงศ์ มนตรีกุล ณ อยู่ธยา · สิริกานต์ มีจุล · อริยะ นาวิธรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4456/2566>